

จอมมาร
อย่างข้า
ควรรัก
ภรรยาเอลฟ์
อย่างไรดี?

2

FUMINORI TESHIMA

ILL. COMTA

<http://shop.dexclub.com/>

“ท่าน
ซำกัันคะ
คนคนนี
ยัังเป็นเด็ก
อยู่เลย
คะ”

เบื่องได้หน้ากากได้ปรากฏใบหน้า
เด็กน้อยอาซูรันราวสิบขวบ
แกมยังเป็นเด็กผู้หญิงซะอีก
ผมสีเขียวแก่ราวกับยอดของ
ต้นอ่อนในฤดูใบไม้ผลิ
เพราะหลับตาอยู่จึงยังไม่ทราบสีของนัยน์ตา
ทว่าขนาดนั้นจนยาว
ริมฝีปากสีลูกท้อมีน้ำมว
ส่วนแก้มเป็นสีแดงกำไม่รุเพราะ
สวมเสื้อคลุมหนาจนร้อนหรืออย่างไร

จอมมาร
อย่างข้า
ควรรัก
ภรรยาเอลฟี
อย่างไรดี?

เนเฟเรีย

สาวน้อยเอลฟ์
ผมสีชาวยุทธหายาก

ชื่อเล่นคือเนฟี พลังเวทสูงส่ง
โดดเด่นในหมู่เอลฟ์พลังเวทสูงด้วยกัน
ทำให้ถูกมองว่าเป็น 'เด็กต้องสาป'
เริ่มมีใจให้แก่วัยรุ่นผู้นอกกับตนว่า
'ต้องการ' ตัวเธอขึ้นทีละนิด

ซากัน

เคยถูกจอมเวทผู้หนึ่งลักพาตัวมา
เป็นเหยื่อทดลองเมื่อสมัยยังเป็น
เด็กจรจัด ซึ่งกลับกลายเป็นว่า
สังหารจอมเวทสำเร็จพร้อมกับได้รับ
ทรัพย์สินกับความรู้อีกด้วย ตกหลุมรักเนฟี
เพียงแรกเห็นจึงประมุขเข้ามา แต่ก็
กลัดกลุ้มอยู่เหมือนกันว่าจะปฏิบัติต่อ
ผู้ทำให้ตนมีความรักครั้งแรก
อย่างไร

แซสทิล ลิลลวีสต์

ผู้ได้รับสืบทอดคาบคัคคิลท์
และยังเป็นสาวน้อยผู้ได้รับขนานนามว่า
สตรีคาบคัคคิลท์ เชี่ยวชาญในเพลงคาบ
แต่กลับชอบมากเกินไปจนมักถูกลอกได้ง่าย
เคยถูกซากันช่วยเอาไว้ขณะเสียท่าจากการ
ออกปฏิบัติงานปราบปรามจอมเวท จึงเกิด
ความขัดแย้งระหว่างหน้าที่กับความรู้สึก
ที่มีให้ต่อซากันจากที่เคยคิดว่า
เป็นจอมเวทผู้ชั่วร้าย

วอลฟโฟล์

เด็กหญิงเผ่ามังกรผู้ไม่หา
ความแข็งแกร่ง จึงเข้าสู่โจมตี
หวังแย่งชิงพลังของซากันที่ได้เป็น
จอมมารแล้ว ชื่อเล่นคือโฟล์
หลังจากเสียท่าให้ซากัน ก็ได้
อยู่อาศัยในปราสาทพร้อมกับ
คอยช่วยงานเนฟี่

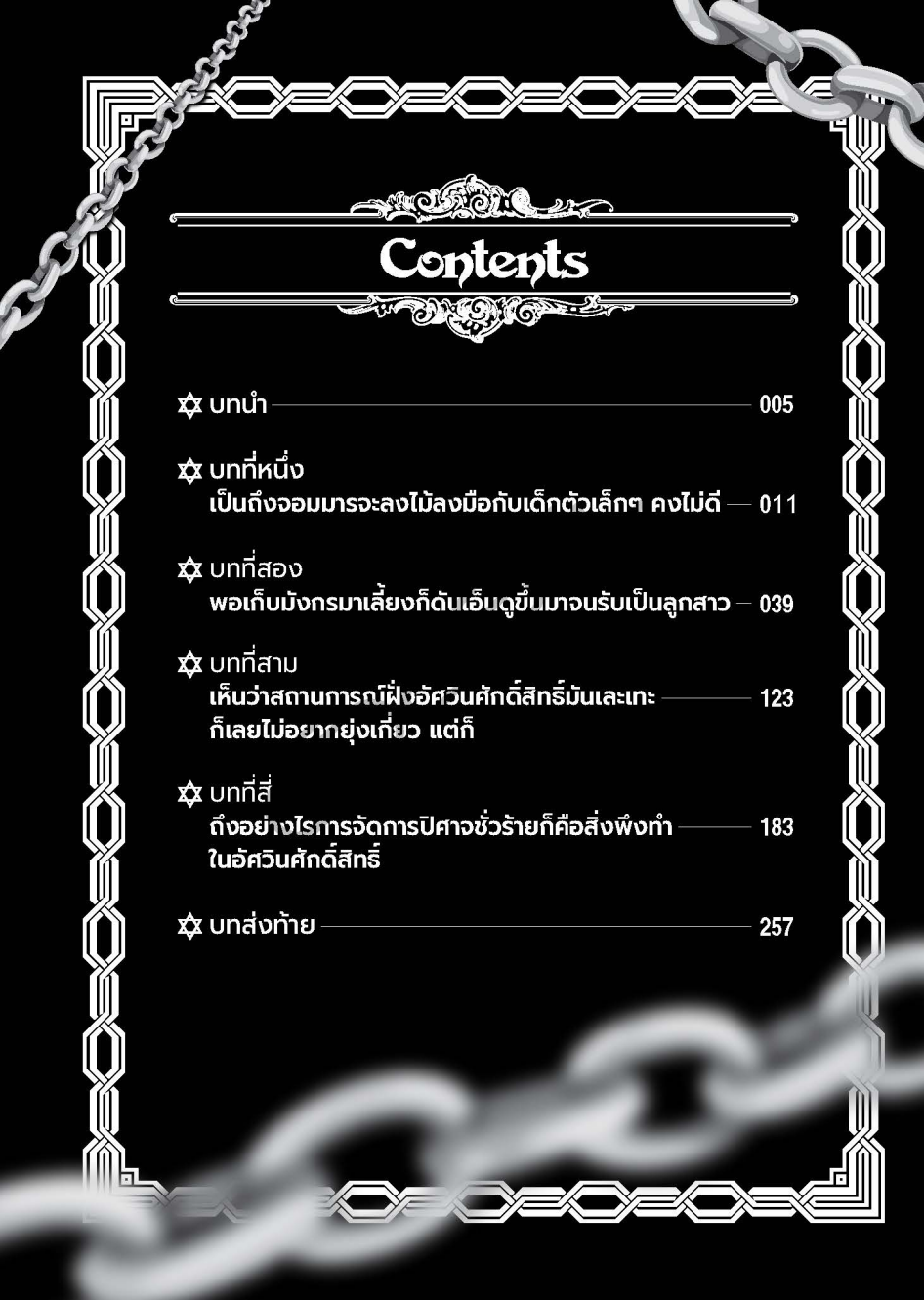
“ข้าจะ
ไม่ลังเล
อีกแล้ว
ตั้งนั้น
ขอยมพลัง
หน่อยนะ...
ดาบศักดิ์สิทธิ์
‘อัสตราเอล’”

‘เพลิงแห่งการชำระ’
...ทว่ามันกลับเป็น
แสงสว่างมากกว่า
จะเรียกว่าเพลิง
เป็นแสงเรืองจางๆ ห่อหุ้มคมดาบ
หาใช่เพลิงไฟลุกโชนไม่
แต่ก็สัมผัสได้ว่ามันไม่ธรรมดาแน่

FUMINORI TESHIMA

האגודה

Contents

☆ บทนำ	005
☆ บทที่หนึ่ง เป็นถึงจอมมารจะลงไม้ลงมือกับเด็กตัวเล็กๆ คงไม่ดี	011
☆ บทที่สอง พอเก็บมังกรมาเลี้ยงก็ดันเอ็นดูขึ้นมากจนรับเป็นลูกสาว	039
☆ บทที่สาม เห็นว่าสถานการณ์ฝั่งอศวินศักดิ์สิทธิ์มันและทะ ก็เลยไม่อยากยุ่งเกี่ยว แต่ก็	123
☆ บทที่สี่ ถึงอย่างไรการจัดการปีศาจชั่วร้ายก็คือสิ่งพึงทำ ในอศวินศักดิ์สิทธิ์	183
☆ บทส่งท้าย	257

Copyright

‘แชสทิล ลิลควิสต์เฮย์ ขอส่งพักการปฏิบัติหน้าที่
หัวหน้าอัศวินศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าไม่มีกำหนด’

นั่นคือคำประกาศจากพระคาร์ดินัลคลาเวส ผู้นำ
ของโบสถ์สาขาเคียวโนเอเดสเมื่อสามวันก่อน

แม้เป็นคำสั่งลงโทษพักงาน แต่ก็ไม่ได้มีการจับกุม
ตัวแต่อย่างใด

เมื่อแชสทิลไร้ซึ่งโบสถ์เป็นที่พักพิง ก็ได้แต่เดิน
ลอยชายบนถนนเคียวโนเอเดสอย่างโดดเดี่ยวไร้ที่ไป

เดินไปด้วยความผิดหวัง จนมาถึงสถานที่ที่เคยได้
พบกับสาวน้อยคนหนึ่งอีกครั้ง

“...เราเองก็ โง่เง่าสิ้นดีเลยนะ”

เจ้าตัวบ่นพึมพำอยู่คนเดียว

แชสทิลไม่เพียงไร้ซึ่งดาบศักดิ์สิทธิ์ติดตัว ยังไร้ซึ่ง
เกราะล้างบาปอันเป็นหลักฐานการเป็นอัศวินศักดิ์สิทธิ์สวม
ใส่ด้วยอีก แม้ลูกน้องสามอัศวินจะออกปากขอติดตามคุ้มกัน
แต่ก็ปฏิเสธไป

ตนเองในตอนนี้นี้จึงไม่มียศฐาบรรดาศักดิ์อันเหลืออยู่ เป็นเพียงคนธรรมดาเท่านั้น

เรื่องมันเริ่มจาก ‘จอมมาร’ คนใหม่ถือกำเนิดขึ้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน

นามว่าซำกัณ หรือก็คือ ‘นักฆ่าจอมเวท’ ซำกัณนั่นเอง
คำว่า ‘จอมมาร’ ในที่นี่ไม่ได้หมายถึงราชาของพวกปีศาจอย่างเผ่ามาร มันคือสมญานามของราชาผู้บรรลุซึ่งศาสตร์เวท

ศัตรูฟ้าประทานที่โบสถ์ยอมทุ่มสุดกำลังเข้าเขมือบเนียนแต่กระนั้น แซสทีลปฏิเสธหน้าที่ในการปราบปราม ‘จอมมาร’ ผู้นั้นไม่พอ ยังเห็นต่างอีกว่าไม่มีเหตุผลควรในการเข้าสู่กับซำกัณ
ผลสุดท้ายจึงออกมาเป็นสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ตอนนี้
...ทำแบบนี้ไป ก็เชื่อว่าซำกัณจะมีค่าขอบคุณให้เสียหน่อย
หมอนั่นคงไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจากศัตรูด้วยซ้ำ ถ้าเกิดรู้จักมีจิตใจซาบซึ้งให้เสียอีก

เป็นชายที่เชื่อในพลังของตนเองเพียงอย่างเดียวเท่านั้น และยังชอบใช้พลังนั้นจัดการกับไอ้ความไม่สมเหตุผลผลใดๆ ไปให้พ้นทางเสียอีก

...ถึงอย่างไร ก็อยากทำอะไรสักอย่างเพื่อชายคนนั้น
จะเพราะถูกช่วยชีวิตมาสองครั้งสองครา หรือจะมีเหตุผลอะไรอื่นหรืออย่างไรก็แล้วแต่ แซสทีลก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

เธอไม่รู้ว่าตนเองจะถูกกำจัดให้หายไปตอนไหน อย่างไรเสียโบสถ์คงไม่ยอมอภัยให้แก่การกระทำนอกเรืตของผู้ครองดาบศักดิ์สิทธิ์ก็เพราะอย่างนั้นแหละ จึงน่าจะไม่ได้คิดลดละการปราบปราม ‘จอมมาร’

หนักขึ้นกว่าเก่าไปอีก

เครื่องมือที่มีไว้เพื่อสังหารจอมเวทซึ่งถูกเรียกขานว่าโบสถ์ได้
แปรเปลี่ยนมาเป็นศัตรู

แน่นอนว่ารู้สึกกลัวอยู่เหมือนกัน ยิ่งเดิมทีแชสทีลมีนิสัยใจเสาะ
ด้วยแล้ว

ถึงอย่างนั้น มันกลับแปลกตรงที่ไม่เกิดความรู้สึกเสียใจผิดขึ้นมา
แชสทีลได้ทำในสิ่งที่ตนยึดมั่นแล้ว และอยากภูมิใจไปกับสิ่งนั้น

ขอเพียงหากันยังคงจดจำตนเองได้แม้เพียงน้อยนิดก็ยังดี แค่นั้น
ก็ดีใจแล้ว

ภายในใจของเขามีเพียงสาวน้อยเอลฟ์ผมขาวคนนั้น

ตัวเธอก็ไม่ได้อยากจะสร้างช่องว่างแล้วแทรกตัวเองเข้าไป

ก็แค่อยากเห็นพวกเขาใช้ชีวิตร่วมกันสงบสุข จนสร้างครอบครัว
แล้วอยู่กันอย่างมีความสุข และนานๆ ครั้งพวกเขาจะย้อนนึกถึงเธอ
ขึ้นมาได้บ้าง

เพียงได้เห็นภาพพวกเขาเป็นตามที่ดินปรารถนาไว้อยู่ต่อหน้า
เพียงเท่านั้นก็พึงพอใจแล้ว

ภาพชายหนุ่มผู้มีท่าทีชั่วร้ายตามปกติเคียงข้างด้วยสาวน้อย
เอลฟ์สีขาว โดยระหว่างพวกเขามีลูกสาวแสนน่ารักที่จับมือของทั้งคู่เอาไว้
แม้แวตาดูชั่วร้ายคล้ายคล้ายชากัน แต่ก็เป็นที่รักของตัวน้อยน่ารักน่าชัง

“หึๆ อย่างนายชากันจะต้องเป็นพ่อห่วยลูกแน่เลย”

แชสทีลรู้ว่าธาตุแท้ของชายผู้นั้นเป็นคนอ่อนโยนจากใจจริง

“ถูกใจชุดนั้นรีเปล่า?”

“อืม ขอบใจนะ ชากัน”

ฟังอย่างไรก็ฟังออกเป็นคำพูดของคุณพ่อมือใหม่

หูแว่วหรือ ได้ยินแม้กระทั่งเสียงเลยนะ จนในที่สุดแชสทิลจึง
เหลียวหันไปดู

“อะ ชากัน?”

ไม่นึกไม่ฝันว่าเลยว่าจะโผล่ออกมาเวลาแบบนี้ แชสทิลอุทยาน
ออกเป็นน้ำเสียงฟังดูกระวนกระวาย

ประจวบเหมาะที่ชายหนุ่มก็รู้สึกตัวหันแนวสายตากลับมาเช่นกัน

ไม่ใช่ภาพลวงตาแต่อย่างใด

ถึงอย่างนั้นก็ไม่รู้ว่าเรื่องมันเป็นอยู่จริงไรกันแน่ เมื่อได้เห็นเด็ก
ผู้หญิงตัวน้อยรวยยังเพ็งสับสนขบขมอยู่คั่นกลางกับพวกเขาด้วย

“มะ ไม่จริงน่า... นี่พวกเจ้าพัฒนาไปไกลถึงขั้นมีลูกกันแล้ว
หรือ...?”

ขณะแชสทิลกำลังสติกระเจิง ทางฝั่งชายหนุ่มก็หน้าแดงอย่าง
เห็นได้ชัด

“ยะ ยะ ยะ ยะ อย่าพูดเรื่องไร้ยางอายสิ! ข้ากับเนฟี่จะไปถึง
ชั้นนั้น...”

จากนั้นเมื่อสบตากับสาวน้อยเอลฟ์ข้างๆ แล้ว ก็รีบร้อนลนลาน
หลบหน้ากัน

แม้กระทั่งแชสทิลก็รู้สึกงงใจว่าตนกำลังมองดูอะไรอยู่ เริ่มกำหมัด
อยากต่อยุขึ้นมา

ขณะต่างฝ่ายต่างวิตกหวั่นไหว เด็กหญิงก็ขึ้นมายังแชสทิล
“ซาก็เน่ แม่เน่เป็นใคร?”

เด็กน้อยพูดจาไร้ทางเสียง แต่น้ำเสียงกลับเปี่ยมความไว้วางใจ
กับความเป็นมิตรไม่ตรี

ชายหนุ่มพยักหน้าให้เด็กหญิงแล้วค่อยหันมาหาแชสทิลใหม่
สิ่งที่ฉายอยู่ในแวตตาของเขาคนนั้นคงจะไม่พ้นความคิดถึงไปได้
หรือไม่ก็เป็นความรู้สึกผิดต่ออีกฝ่ายที่สถานะกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย
ด้านแชสทิลเองก็กลืนน้ำลายลงคอดังเอือกโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน
จากนั้นชายหนุ่มก็เอ่ยปากออกมาว่า...

“จะว่าไปก็ใช่ละนะ เจ้าเป็นใคร?”

ผิง เสียงของเส้นด้ายอะไรบางอย่างภายในตัวชาตออก
...อยู่สักขณะว่าไม่เคยคิดจะจำเอาไว้บ้างเลย...!
แบบนี้มันไม่เกินไปหน่อยหรือ?
เจ้าตัวกลืนน้ำตาไม่อยู่

ว่าแล้วก็คงต้องย้อนกลับไปเมื่อหลายวันก่อน

Copyright

“...‘ตราจอมมาร’...จันรี”

ซากันเอ่ยนามของมันเพียงลำพัง ณ คลังหนังสือ
ซึ่งขณะนี้มิดาราเล่มใหม่ๆ เพิ่มมากขึ้น

ที่นี้เป็นคลังหนังสือประจำปราสาทที่ซากันอยู่ แต่
เดิมทีในนั้นก็มีตำราปริมาณมากอยู่แล้ว แต่ตอนนี้ตำราล้วน
ออกนอกชั้นหนังสือจนไปกองทัมมบนพื้นแทน

เมื่อราวสักครึ่งเดือนก่อนเห็นจะได้ ซากันได้รับ
สืบทอดมรดกของมัลโคเซียส ‘จอมมาร’ รุ่นก่อน ซึ่งหนังสือ
ที่กองทัมมอยู่พวกนี้ก็เป็นเพียงส่วนหนึ่งของมรดกเท่านั้น
แม้จะนำมาแต่เล่มที่เกี่ยวกับเรื่องที่ยากตรวจสอบ แต่
กระนั้นก็ยังมีส่วนแบบนี้

ซากัน ชายหนุ่มอายุสิบแปดเสวยผมแสกหน้าราวกับ
อ่อนเพลีย

เขามัดผมสีดำยาวที่ไม่ได้รับการดูแลไว้ด้านหลัง
สวมเสื้อคลุมด้วยผ้าแดงทับไว้ ส่วนสีดวงตาคือสีเงิน มักมี
สีหน้าชวนให้ผู้คนเข้าถึงได้ยาก ดูน่าเกรงขามอย่างยิ่ง

ซากันผู้นี้คือจอมเวทที่มีสมญา ‘จอมมาร’ อยู่กับตัว
และตอนนี้ซากันก็มีสิ่งหนึ่งที่ต้องทำ

“ไม่อีกเจอะไรที่พอจะเป็นเบาะแสสักอย่างเลยแฮะ”

โลกนี้มีตัวตน ‘บางสิ่งบางอย่าง’ ที่เรียกว่าเผ่ามารอยู่จริง ไม่สิดอนนี้พวกมันแค่กำลังหลบซ่อนตัวอยู่เท่านั้น ยังคงมีตัวตนอยู่ ณ ที่ไหนสักแห่ง เมื่อไม่กี่วันก่อนนี้เองที่ซากันได้เผชิญหน้ากับสิ่งนั้นโดยไม่คาดคิด แม้จะไม่ใช่ว่าเป็นไปได้ แต่มันไม่ใช่คู่มือที่จะปราบได้ด้วยซ้ำ ทั้งที่น่าจะเป็นแบบนั้น แต่ซากันก็ยังคงมีชีวิตรอดมาได้ดังที่เห็น
อยู่นี้

เมื่อคู่มือขวาชั้นก็ปรากฏสัญลักษณ์ที่มีลักษณะเป็นตัวอักษร ลอยขึ้นมาตรงนั้น มันคือ ‘ตราจอมมาร’ และเผ่ามารยังยอมก้มหัว นบนอบให้กับ ‘ตราประทับ’ นี้เสียด้วย

...จึงมีความจำเป็นที่จะต้องรู้ตัวจริงของเจ้าสิ่งนี้

มันเป็นพลังที่ขับไล่ได้แม้แต่เผ่ามาร ทว่ามันมีความแตกต่างกับ สัญลักษณ์ศาสตร์เวทชนิดใดๆ ที่ซากันรู้จัก

ได้แต่หวังว่าหากเมื่อมีมรดกของ ‘จอมมาร’ รุ่นก่อน ก็อาจเจอ เบาะแสสาวไปถึงมันได้ แต่กลับไม่เป็นสมดังหวังเสียที

“...ฟู”

ผ่านไปหลายยามตั้งแต่เช้าตรู่ จึงเก็บหนังสือที่เอาออกจากชั้น กลับเข้าที่ ขึ้นชื่อว่าจอมเวทก็ไม่เพียงยกความสามารถทางกายภาพเพิ่ม เท่านั้น ยังสามารถควบคุมความอยากอาหารกับความง่วงนอนได้ตั้งใจ ไอ้อาการที่เรียกว่าความเหน็ดเหนื่อยจึงไม่มีอยู่ทั้งสิ้น

แต่ถึงอย่างนั้นกำลังใจก็ยังหดหายไปได้อยู่ดี ยิ่งประสบเรื่อง แบบนี้ทุกวันเรื่อยมาก็ทำเอาท้ออยู่บ้าง

ขณะพักหายใจสักหนอยอยู่นี้เอง

ก็รู้สึกได้ถึงประตูทางด้านหลังค่อยๆ แฉกเปิดออก

...เนฟี่นั่นรี

ชื่อของสาวน้อยที่ซำกันรักสุดหัวใจ มีฐานะเป็นทั้งผู้อยู่ร่วมอาศัยเพียงคนเดียวในปราสาทแห่งนี้ รวมถึงเป็นลูกศิษย์และเป็นคนรับใช้อีกด้วย

เนฟี่เป็นเด็กสาวจากเผ่าพันธุ์ที่เรียกว่าเอลฟ์

เมื่อครั้งโบราณกาลเรียกกันว่าภูตแห่งนอร์เดน เป็นเผ่าที่มีลักษณะพิเศษตรงหูแหลมยาว โดยเนฟี่ถือว่าโดดเด่นในหมู่พวกนั้นตรงที่มีผมสีขาวยาวและพลังเวทแกร่งกล้ากว่าใคร

ผมยาวสลวยนั้นมีริบบิ้นสีแดงฉาบประดับไว้ โครงหน้าบอบบาง มีดวงตาสีครามกลมโตเด่นหรา หุ่นแสนผอมเพรียวนุ่งห่มชุดเมดอันประกอบด้วยผ้ากันเปื้อนสีขาวยาวถึงเข่า ส่วนขานั้นใส่รองเท้าบูตซึ่งร้ายศาสตร์เวทช่วยลดทอนความเหน็ดเหนื่อยเอาไว้ เป็นการแต่งตัวตามปกติของเธอ

หันมองห้องฟานอกหน้าต่างก็พบว่าดวงตะวันขึ้นมาอยู่กลางท้องฟ้าแล้ว ดูเหมือนเจ้าตัวจะมาตามไปกินข้าวเที่ยงนี้เอง

แต่เมื่อเห็นซำกันกำลังง่วนอยู่กับชั้นหนังสือ เจ้าตัวจึงนั่งเฉยๆ พยายามไม่รบกวนกระมัง

ทว่ากลับจับกลิ่นอายที่ค่อยๆ ซบเข้ามามาประชิดเรื่อยๆ ที่ด้านหลัง

...นี่คิดจะแอบทำให้เราตกใจหรืออย่างไร?

เมื่อทั้งคู่ผ่านเหตุการณ์หนึ่งมาได้ จากที่เคยเรียก ‘นายท่าน’ เนฟี่ก็หันมาเรียกซำกันว่า ‘ท่านซำกัน’

นับตั้งแต่นั้นมาก็เรียกได้ว่าต่างฝ่ายต่างใกล้ชิดกันมากขึ้น
เล็กน้อยจนรู้สึกประมาทได้ว่าสนิทสนมแน่นแฟ้น

จึงคาดเดาได้ว่าคงคิดจะแก้งชากันให้ตกใจเล่น และแน่นอน
ว่ายังเป็นชากันด้วยแล้วคงไม่กล้าขัดความขี้เล่นของเนฟี

...อาละ จะทำอะไรกันนะ?

ขณะสร้างทำเป็นไม่ทันสังเกตอย่างสุดความสามารถ ก็จับได้ว่า
มีมือค่อยๆ แอบเอื้อมมาทางด้านหลังตรงๆ

ติดที่ส่วนสูงของชากันกับเนฟีนั้นห่างกันช่วงหัวเห็นจะได้
หน้าข้าเขายังยื่นบนบันไดเพื่อหยิบหาหนังสือบนชั้นอีกต่างหาก

“ใครเอ่ย... เอ๊ะ? เอื้อมไม่ถึง...”

มือที่เอื้อมออกมา นั้น มาถึงได้แค่ตรงหัวไหล่ของชากันเท่านั้น
เมื่อหันกลับไปก็เห็นภาพของสาวน้อยที่กำลังพยายามเขย่งตัว
สุดชีวิตก็แล้วไม่อาจเอื้อมมือมาถึงใบหน้าได้

และที่คอของสาวเจ้าก็สวมใส่ปลอกคอสภาพซ่อม

ครั้งหนึ่งมันเคยเป็นของที่มิไฉนนักพลั้งเผลอทำให้ไร้พลัง แต่มา
บัดนี้มันคือปลอกคอร่วมคำสาบานขึ้นสำคัญระหว่างชากันกับเนฟี

หูแหลมยาวแดงก่ำไปจนถึงปลาย

“เออ มีอะไรหรือคะ...”

เนฟีที่กล่าวเช่นนั้นดูพยายามบ่ายเบี่ยง

แม้ใบหน้าจะดูไร้อารมณ์เหมือนอย่างเช่นเคย แต่ริมฝีปากกลับ
สั่นระริก ขอบตามีหยาดน้ำตาปรึ่ม และเหนืออื่นใด ปลายแหลมหูกระตัก

บ่งบอกว่าไม่อาจอดกลั้นความเขินอายได้

ดูเหมือนว่าฝ่ายโน้นจะอายจนตัวม้วน

...ไม่ใช่แล้ว ทางนี้ต่างหากควรจะทำอย่างไรต่อ!

ใจหนึ่งก็อยากโอบกอดอุโล่แก้้ม แต่ซำกัันก็ใจไม่ด้านพอที่จะ
กล้าทำแบบนั้นกับเด็กสาวที่ตนชอบได้

เนพี่ขั้มผำกัันเปื้อน หลบสายตาดาลงส่งเสียงกระซิบ

“เอ่อ คิดว่าถ้าเป็นตอนนี้จะแกลั้งทำนซำกัันให้ตกใจเล่นได้นะ
คะ...”

“แกลั้งให้ตกใจเนี่ยนะ จะทำอย่างไรละ?”

“เอ๊ะ? เอ่อก็ ไม่ได้...คิดไว้คะ”

ดูเหมือนจะแค่นี้ก็อยากทำก็ทำขึ้นมาเฉยๆ

เนพี่อ้ออั้งตอบคำถาม หึก็กระดิกหึกๆ ไปด้วย ทำเอาซำกััน
แทบอยากเอาหัวโขกกำแพง

...น่ารักเสียขนาดนี้ คิดจะให้เราทำอะไรกันเล่า!

ถึงไม่ต้องทำแบบนั้นก็ตกใจในความน่ารักของเธออยู่แล้ว ตกใจ
เกินไปจนเริ่มอยากกอดซะให้ได้ ทั้งหมดทั้งปวงนี้คือความในใจที่ซำกััน
อยากเอ่ยออกไป แต่ก็สุดท้ายใจก็กลับมาสงบบสดีอารมณ์อยู่ดี

และจากนั้นจึงกระแอมออกมา

“อืม มาเรียกกินข้าวจันรี เนพี่”

“คะ เตรียมพร้อมมือเทียงเรียบร้อยแล้วคะ ทำนซำกััน”

ทั้งสองออกจากคลังหนังสือโดยที่ต่างฝ่ายต่างยังคงหน้าแดง
เป็นภาพที่เห็นได้ตามปกติจนเรียกว่าชินตาแล้ว

ห้องรับประทานอาหารนั้นเป็นห้องขนาดใหญ่โดยมีโต๊ะตัวโต
ขนาดพอให้นั่งได้ยี่สิบคนตั้งเด่นอยู่

ตรงพื้นปูด้วยพรมสีเลือด เพดานมีโคมระย้าหรูหราติดห้อยไว้
โดยผนังกำแพงมุมหนึ่งก็ติดตั้งเตาผิงเอาไว้ หากรู้สึกหนาวขึ้นมาเมื่อไหร่
ก็มีให้พร้อมใช้ทุกเมื่อ

เมื่อราวเดือนก่อน ที่นี่เคยเป็นห้องประดับประดาไปด้วยโครง
กระดูกและอุปกรณ์ทรมาน มีโคมไฟมุมปกคลุมอยู่ทั่ว แต่มาตอนนี้
มันกลับดูสะอาดสะอ้านผิดหูผิดตา ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องยกเป็นความดี
ความชอบให้แก่พี่ทำความสะอาดเสียหมดจด

“ที่นี่ก็เปลี่ยนไปผิดหูผิดตาเหมือนกันแฮะ”

ซากันเอ่ยปากเช่นนั้นโดยไม่รู้สึกตัว เนฟก็พยักหน้าแฝงขยี้เขิน
ไปด้วย

“เพราะเป็นห้องที่มีไว้ให้ท่านซากันรับประทานอาหารค่ะ”

“อะ อืม แต่มันก็กวาดเช็ดถูคนเดียวคงลำบากแย่เลยใช่ไหม?”

“ไม่ค่ะ ...แต่ก็มีห้องที่ยังไม่ได้จัดการอีกมากเหมือนกันค่ะ”

มันคงเป็นห้องสกปรกเกินกว่าจะเรียกว่าห้องนั้นแหละ

ซากันเองก็พอจะช่วยงานอย่างการขนของหนักได้อยู่บ้าง
แต่หน้าที่จัดการดูแลปราสาทแห่งนี้ก็ตกแก่เนฟแต่เพียงผู้เดียวอยู่ดี
หนักเอาเบาสู้นับไปจนถึงการจัดเตรียมอาหารเลยทีเดียว

...นี่ถ้าสามารถหาอสูรรบใช้หรืออะไรทำนองนั้นมาช่วยได้ละก็...

มันก็มีทางออกอย่างการจ้างคนงานได้อยู่ แต่ตอนนี้อยาก

เพลิดเพลินกับชีวิตที่มีกันเพียงสองคนมากกว่า ครั้นจะลงศาสตร์เวท
ใช้งานพวกอสูรรบใช้มันก็เป็นอะไรที่นอกเหนือความเชี่ยวชาญซะอีก
ซากันมุ่งเข้าหาที่นั่งของตนเองโดยที่กลัดกลุ้มใจไปด้วย
บนโต๊ะซึ่งปูด้วยผ้าปูโต๊ะสีแดงสดนั้นเรียงรายไปด้วยอาหารส่วน
สำหรับทั้งสองคน โดยที่ด้านข้างมีรถเข็นอาหารเอาไว้สำหรับวางหม้อ
หรืออะไรอื่น

ว่าแล้วซากันก็เผลอสูดหายใจรับกลิ่นโดยไม่ทันคิด
...มีสูตรอาหารเพิ่มขึ้นจากเก่าสินะ
ซึ่งก็มีอาหารที่เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกวางเอาไว้อยู่ด้วย
เมื่อซากันนั่งประจำโต๊ะเรียบร้อย ทางด้านเนฟก็เริ่มทำการ
อธิบาย

“ในส่วนขนมปังนั้นก็เป็นขัณฑ์โรลทำจากแป้งข้าวไรย์ค่ะ
ส่วนของวังก์ก็เป็นสลัดมะเขือเทศกับผักใบเขียวปรุงรสด้วยซีซาร์เดรสซึ่ง
และชีสผงค่ะ”

มะเขือเทศเป็นของโปรดของเนฟ เป็นผลงานที่ทำขึ้นอย่างมั่นใจ
กว่าได้ จะสังเกตเห็นหูกะดิกแสดงอาการภูมิแพ้กันเลยทีเดียว

ทั้งนี้ซีซาร์คือชื่อของจอมเวทในยุคโบราณ เป็นจอมเวทประหลาด
ผิดชาวบ้านตรงลุ่มหลงในรสชาติ แทนที่จะชวนขายค้นหาความเป็น
อมตะ ว่ากันว่าอาหารยุคปัจจุบันก็มีที่มาจากเขาเป็นผู้ปูรากฐานเอาไว้
เนฟยังคงอธิบายไปพลางเหตุปลงงานเปล่า

“ซูปเป็นคอนซอมเม่ซูปจากโอ้ตมีลค่ะ ส่วนงานหลักคือขอได้
เนื้อลูกแกะค่ะ โปรดกินพร้อมกันด้วยนะคะ”

สิ้นคำพูดเนฟก็จัดวางจานซูปลงตรงหน้าซากัน กลิ่นหอมละมุน

เตะจมูก จากนั้นก็วางเนื้อจานหลักต่อ

ถ้าเป็นตามปกติเพียงเท่านี้ก็ถือว่าจัดครบพร้อมหมดแล้ว แต่เนฟี่ยังหยิบขามใส่ น้ำแข็งออกมาด้วย

“และท้ายสุด ได้จัดเตรียมพุดดิ้งเป็นของหวานด้วยค่ะ”

“พุดดิ้งมันคืออะไร?”

เป็นชื่อที่ฟังได้ยินกับหูเป็นครั้งแรก

“คุณมานูเอร่าช่วยสอนให้หน่อยค่ะ เป็นขนมที่นำไข่กับครีมสดมาผสมเป็นเนื้อเดียวกันค่ะ ...แบบว่า มันหวานอร่อยมากเลยทีเดียวค่ะ”

เนฟี่พุดเช่นนั้น โดยแก้มก็แดงเรื่ออยู่นิดหน่อย

พอเห็นสีหน้ายิ้มนิดีแบบนี้เข้า แม้แต่ซากันก็เริ่มหน้าแดงไปด้วย

“จะ ั้รึ ...ว่าแต่ จากแม่พนักงานคนนั้นหรือ คงไม่ถูกนะอะไรแปลกๆ กรอกหามาด้วยหรอคะ?”

เนฟี่พยักหน้ารับอย่างเป็นธรรมชาติ มือทาบอกแล้วตอบกลับ
ไปอีก

“ไม่ต้องห่วงค่ะ แค้โดนจับใส่เสื้อผ้าน่าอายนิดหน่อยเท่านั้นเองค่ะ”

“ไอ้แบบนี้มันไม่น่าหวงตรงไหนกัน?”

“...? มีแค่คุณมานูเอร่าเห็นคนเดียวนี่คะ คงไม่น่าจะเป็นอะไร?”

“ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น แต่กั้นะ.....”

สาวน้อยคนนี้น่าจะเคลือบแคลงคนอื่นกันบ้างเลย

...เอาเถอะ ถ้าเป็นผู้หญิงคนนั้นละก็ คิดว่าคงไม่เป็นไร

ย้อนไปเมื่อตอนเนฟี่ตกที่นั่งลำบาก ก็มีมานูเอร่ายอมเอาตัวเข้า
เสี่ยงรับผาฏดูแลเอาไว้ทั้งที่รู้ทั้งรู้ว่าอาจโดนหางเลขจากจอมเวทย์สังหาร
ไปด้วย ยังรู้สึกผิดอยู่เลยที่ตัวเองไปทำร้ายจิตใจเนฟี่เข้า

เป็นเหตุให้ต้องคอยระมัดระวังคำพูดคำจาที่จะใช้ในการพูดคุย
กับสาวน้อยคนสำคัญ

แม้ไม่อาจสลัดทิ้งความไม่สบายใจไปได้ แต่หากันก็สั่งให้เนฟี่
นั่งลงตาม

“เอาเถอะ มากินข้าวกันเลยดีกว่า”

“ค่ะ”

เนฟี่พยักหน้า โนมตัวนั่งลงเคียงข้างซึกกัน

แม้จะแต่งตัวเหมือนคนรับใช้ แต่หากันไม่เคยคิดว่าเจ้าตัวเป็น
ข้าหรือทาสเลย ยังให้เกียรติรับประทานอาหารได้พร้อมกันอีกต่างหาก

เมื่อนำขนมปังอบใหม่เข้าปาก น้ำมันเนยแผ่ซ่านกระจายทั่วปาก
ไปด้วยกันกับกลิ่นหอมของแป้งโรย น้ำลายสอไม่หยุดครั้งแล้วครั้งเล่า
ที่ได้ลิ้มลองรสชาติของมัน

“เฮ้อ... การกินข้าวเนี่ย มันต้องอร่อยให้ได้แบบนี้สินะ”

“ท่านหากันมักจะพูดแบบนี้เสมอเลยนะค่ะ”

มองจากด้านข้างอาจดูเหมือนเจ้าตัวไร้อิฐิน่าดั่งเช่นทุกที แต่
หากันก็ไม่ปล่อยให้หม่อมปากแสนละมุนของเนฟี่ที่แอบยกขึ้นหลุดรอด
สายตาตนไปได้

ผ่านมาหนึ่งเดือนตั้งแต่หากันซื้อเนฟี่มาไว้เหมือนโกหก แต่ทั้งสอง
ก็พัฒนาไปถึงขั้นรับประทานอาหารด้วยกันทุกครั้งแล้ว

ขณะตนเองกำลังขนย้าน้ำซุ๊ปเข้าปาก เนฟี่ก็ถามขึ้นมา

“ระยะนี้ท่านพากันกำลังตรวจสอบหาอะไรอยู่หรือคะ?”

“หือ...? นั่นสินะ ตอนบัลลารอสวันก่อนโน้นได้เจอ ‘เผ่ามาร’ ด้วยใช่ไหมล่ะ? ก็ไม่พ้นเรื่องเกี่ยวกับมันละนะ”

“หายากไหมคะ?”

“นั่นสินะ ค้นตามมรดกของมัลโคเซียสก็แล้วกลับไม่เจอข้อมูลที่จะช่วยพาเข้าใกล้แก่นหลักบ้างเลย เป็นถึง ‘จอมมาร’ ที่มีชีวิตนับพันปี มันต้องนึกสนใจในเผ่ามารบ้างสิ”

หรือไม่ก็เพราะไล่ตามเข้าใกล้จนเจอแก่นหลักแล้วมันแหละ เลยอาจแอบซ่อนมันไว้อยู่ก็เป็นได้

...ไปตรวจสอบปราสาทที่พำนักของมัลโคเซียสอีกสักรอบอาจช่วยได้มากกว่า

มรดกทั้งหมดของมัลโคเซียสที่พากันรับสืบทอดมาพร้อมกับ ‘ตราจอมมาร’ นั้นไม่ได้มีแค่ทรัพย์สินเงินทองอย่างเดียว ยังรวมไปถึงปราสาทและความรู้ทั้งหมดของอดีต ‘จอมมาร’ ผู้นั้นด้วย

เพียงแต่มันมีบางสิ่งบางอย่างที่ตัวพากันจะต้องไปตรวจสอบคลี่คลายให้ได้เองอยู่ที่นี่

พากันทอดสายตาลงที่มือขวาของตน

...รู้สึกคล้ายคล้ายคลาเคยเห็นสัญลักษณ์คล้ายๆ สิ่งนี้ที่ไหนมาก่อน...

มันน่าจะเป็นตัวใกล้เคียงที่สุดพอให้เปรียบเทียบได้แล้ว

พากันคิดหนักอยู่ในหัว แล้วจึงเอียงคอ

“แต่มันแปลกอยู่นะ เนฟีนึกครึ้มอย่างไรถึงมาถามเรื่องนั้นกันนะ หรือจะสนใจมันขึ้นมา?”

ISBN 978-616-583-167-3

หมวดนิยายแปล

9 786165 831673

ราคา 259 บาท

Hobby
JAPAN

DEXpress

Mao no Ore ga Dorei Elf wo Yome ni Shitandaga Dou Medereba II? Vol.2

© Fuminori Teshima Illustration by COMTA

Originally published in Japan in 2017 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

จอมมารแล้วใจ มีลูกสาวแล้วของใจเธอ?

ซากันกับเนฟิยังคงใช้ชีวิตร่วมชายคาปราสาทด้วยกัน จนกระทั่งมีจอมเวทสวมชุดเกราะบุกเข้ามาเพื่อแย่งชิงพลังของจอมมารคนใหม่ ซากันก็ได้กลับเหมือนที่ผ่านมา แต่พบว่าภายในชุดเกราะนั้นกลับเป็นสาวน้อยเผ่ามังกรนามว่าไฟล ขณะเดียวกันทางฝั่งโบสถ์ อัครินศักดิ์สิทธิ์ ผู้เป็นที่เลื่อมใสในเรื่องสังหารมังกรก็ได้เดินทางมาถึง

ทั้งที่มีเรื่องร่วนวายธาโทมมาไม่หยุด แล้วสุดท้ายจอมมารพูดไม่เก่ง กับทาสเอลฟ์จะกระชับความสัมพันธ์ให้มากขึ้นได้หรือไม่!?